

מ"ח 9530/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 9530/17

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

המבקש:

פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה שנייה למשפט חוזר

בשם המבקש:

עו"ד ד"ר גיל עשת

בשם המשיבה:

עו"ד יוסף (ג'ואי) אש

החלטה

מונחת לפניי בקשה שנייה להורות על קיום משפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) בעניינו של המבקש, אשר הורשע ביום 25.3.2008 בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופטים א' שהם, י' שבח ו-ש ברוך) בעבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348(א) ביחד עם סעיף 345(א)(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), במסגרת האישום הראשון; בביצוע עבירה זהה במסגרת האישום השני; ובביצוע עבירה של אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, במסגרת האישום השלישי. ביום 2.12.2009, נדחה ערעור שהוגש לבית משפט זה פה אחד, וביום 28.7.2013 נדחתה בקשה למשפט חוזר.

עמוד 1

תמצית הרקע העובדתי

1. עובדות פרשה זו תוארו בהרחבה הן בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, הן בפסק הדין בערעור של בית משפט זה והן בהחלטה בבקשה הראשונה למשפט חוזר. על כן, הדברים יוצגו בקצירת האומר. בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום, עבדה המתלוננת כנציגת שירות לקוחות של חברת "סלקום" בחדר העסקים בבורסת היהלומים ברמת גן. המבקש, חבר בורסה, הכיר את המתלוננת כאשר הגיע מעת לעת לקבל שירות בחדר העסקים. במועד כלשהו בחודש אפריל 2004, הגיע המבקש לחדר העסקים, וסיפר למתלוננת כי הוא בעל אנרגיות מיוחדות ויכולת ריפוי באמצעות "טיפול באבנים", והציע לה להיפגש על מנת לסייע לה בבעיותיה. הפגישה הראשונה, התרחשה במכוניתו של המבקש במגרש חנייה, שם המבקש "אבחן" את בעיותיה של המתלוננת, שאל אותה שאלות אינטימיות, וסיפר לה על יכולותיו הטיפוליות בנשים. מאחר שהמתלוננת הביעה ספק באמינות דבריו, התקשר המבקש ל"מטופלת שלו" (להלן: פלונית), וביקש לבוא אליה ביחד עם המתלוננת. במועד מסוים לאחר מכן, נפגשו המבקש והמתלוננת בביתה של פלונית ובנוכחותה (להלן: המפגש המשולש). פלונית סיפרה למתלוננת, כי המבקש עזר לה רבות בחייה. עם סיום פגישה זו, כאשר ירדו לחנייה, חיבק המבקש את המתלוננת וניסה לנשקה על פיה, אך היא התנגדה.

בהמשך, נפגשו המבקש והמתלוננת שלוש פעמים נוספות בביתה של פלונית לצורך טיפול, כאשר במהלך שלושת המפגשים, ביצע המבקש במתלוננת את המעשים שיוחסו לו בכתב האישום. בשני המקרים הראשונים מדובר היה במעשים מגונים של נגיעות באיבריה המוצנעים של המתלוננת. במקרה השלישי הגיעו הדברים לכך שמעבר לנגיעות, החדיר המבקש את אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת, ואף הוא הגדיל לעשות והוציא את איבר מינו, אלא שאז התעשתה המתלוננת, צעקה עליו, דחפה אותו מעליו, ורק אז הוא חדל ממעשיו.

המבקש כפר בכל המיוחס לו בכתב האישום, הכחיש כל קשר לטיפול באבנים, והכחיש את גרסת המתלוננת באשר למעשים המיניים שביצע בה. במסגרת עדותו בבית המשפט, העלה המבקש גרסה חדשה לאירועים, לפיה קשריו עם המתלוננת נגעו להתעניינות שהביע ברכישת מכשירי תקשורת, ורצונה של המתלוננת למכור לו ולפלונית מכשירים אלה.

2. ביום 25.3.2008, הרשיע בית המשפט המחוזי את המבקש בכל המיוחס לו בכתב האישום. בית המשפט המחוזי קיבל את גרסת המתלוננת, ודחה באופן מוחלט את גרסת המבקש, וזאת על סמך ממצאי מהימנות וראיות נוספות. בית המשפט המחוזי נתן אמון מלא בעדות המתלוננת, ומצא חיזוקים לגרסתה בעדות חברתה לעבודה, הגב' מיטל צרפתי, בעדות אמה ובעדות הפסיכולוגית שלה, הגב' דבורה חן. תמיכה נוספת לגרסת המתלוננת מצא בית המשפט המחוזי בעדות בעלה של פלונית, אשר אישר את המפגש המשולש בביתה של פלונית. אשר לעדות המבקש, נקבע כי מדובר בעדות כבושה שאין כל דרך ליתן בה אמון, וכי גרסתו הומצאה לצורך המשפט. עוד נקבע, כי יש במופרכות עדותו של המבקש, כמו גם בכבישתה, כדי להוות חיזוק של ממש לגרסת המתלוננת. בית המשפט המחוזי קבע כי אין ליתן אמון גם בעדות אשתו של המבקש בהיותה מתואמת ומתוזמנת שלא נועדה אלא לתמוך בגרסתו החדשה של בעלה בבית המשפט. כך גם טענת המבקש לפיה ביקשה המתלוננת להעליל עליו עלילת שווא, נדחתה בשל היותה בלתי אמינה.

בהתייחס לאי העדתה של פלונית, נקבע כי די היה בראיות התביעה כפי שהובאו, כדי לעמוד בשני הנטלים המוטלים עליה: חובת הראייה וחובת ההוכחה. עוד צוין כי הימנעות התביעה מהעדת פלונית אינה צריכה להיזקק לחובתה, אך אפילו אם נזקפה, לא היה בכך כדי לשנות את התוצאה הסופית. בית המשפט המחוזי הגיע לכלל מסקנה

כי התביעה הניחה תשתית ראיתית מוצקה להרשעת המבקש ואין צורך לדרוש ממנה להציג ראיות "מכסימליות". בסופו של דבר נקבע כי אין בהימנעות מהבאתה של פלונית כדי להשפיע על תוצאת הדברים.

ביום 12.10.2008, השית בית המשפט המחוזי על המבקש עונש של 3 שנות מאסר לריצוי בפועל; 18 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, לא יעבור עבירות על הוראות סימן ה' בפרק י' לחוק העונשין. כמו כן, פיצוי למתלוננת בסך של 100,000 ש"ח (תפ"ח 1038/07).

3. ביום 2.12.2009, נדחה ערעור שהגיש המבקש לבית משפט זה על הכרעת הדין (השופטים: ע' ארבל, א' רובינשטיין ו-ח' מלצר - ע"פ 9274/08). בית משפט זה לא מצא מקום להתערב בממצאי המהימנות והעובדה שנקבעו בבית המשפט המחוזי. הודגש כי בית המשפט המחוזי ביסס את הכרעתו על עדותה היחידה של המתלוננת ומצא לה חיזוקים בעדויות התביעה הנוספות ומשכך יצא ידי חובת ההנמקה הנדרשת לביסוס הרשעה על סמך עדות יחידה של נפגע בעבירת מין. צוין, כי הן המרמה בה נקט המבקש והן התנגדות המתלוננת למעשיו בעת אירוע האישום השלישי (אונס) הוכחו כדבעי. לבסוף, נתן בית משפט זה את דעתו לאי העדטה של פלונית וקבע כי הגנתו של המבקש לא נפגעה בשל אי העדתה, אף שהיא ראויה להעידה, במיוחד מאחר שהדרך הייתה פתוחה בפני המבקש להזמין לעדות מטעמו ובחר בעצת סנגורו שלא לעשות כן.

המבקש ריצה את עונשו והשתחרר מהכלא ביום 29.11.2011.

הבקשה הראשונה למשפט חוזר

4. ביום 17.1.2013, הוגשה על-ידי המבקש בקשה למשפט חוזר בשתי עילות: האחת והעיקרית היא קיומן של עובדות וראיות חדשות, שיש בהן להביא לזיכוי, והשנייה עניינה בחשש לעיוות דין בשל מחדלי חקירה (להלן: הבקשה הראשונה למשפט חוזר). את העילה העיקרית, סמך המבקש על גרסתה החדשה של פלונית שנמסרה לנציגי הסנגוריה הציבורית ביום 5.12.2010, ולחוקר מטעם הסנגוריה הציבורית ביום 9.6.2011. מדובר בגרסה - השונה מההודעה שנמסרה על-ידי פלונית במשטרה ביום 18.7.2004 - לפיה לא היו דברים מעולם, מלבד מפגש מקרי אחד בין המבקש למתלוננת שנערך בנוכחותה, עת הגיעה המתלוננת לדירתה של פלונית על מנת לאסוף מכנסיים שתוקנו. לדברי פלונית, מפגש זה לא היה בעל גוון מיני, ובמסגרתו לא התנהלה כל שיחה אינטימית בין המתלוננת למבקש. (להלן: הגרסה החדשה). לעומת זאת במסגרת הודעתה במשטרה, מסרה פלונית כי המבקש טיפל בה הרבה פעמים באבנים, כי יש לה בבית סט של אבנים כאלה, כי היא והמבקש סיפרו למתלוננת אודות הסגולות של האבנים ועל האנרגיות, וכי המבקש שאל את המתלוננת שאלות אינטימיות בנוכחותה. פלונית טענה כי במשטרה מסרה דברים שאינם נכונים לחובת המבקש, משום שהיתה נתונה תחת לחץ ואיומים שהפעיל עליה החוקר אלכס ויסבורד (להלן: החוקר ויסבורד).

לטענת המבקש, יש בגרסה החדשה כדי להפריך לחלוטין את גרסת המתלוננת, וכדי לזכותו מן האישומים שיוחסו לו בכתב האישום. המבקש צירף לבקשתו מסמכים שונים שיש בהם, כך לטענתו, כדי לתמוך בגרסה החדשה. בכלל זה צורפו: תרשומת מתיקה הרפואי-פסיכיאטרי של פלונית; מכתב פנייה של עו"ד מנחם רובינשטיין מיום 20.7.2008 למחלקה לשירותים חברתיים בפתח תקווה לקבל מידע ותרשומת רפואית בעניינה של פלונית לאחר שפנתה אליו לבחון את האפשרות להגיש תלונה על האופן בו נחקרה במשטרה; מכתב סליחה והתנצלות מיום 11.9.2005 ששלחה פלונית למבקש ולאשתו ובו היא מתנצלת על הודעתה במשטרה. עוד ביקש המבקש למצוא חיזוק

לדבריה של פלונית בדבר הלחץ והאיומים שהופעלו עליה בחקירה באופן רישום הודעתה בחקירתה במשטרה; בעדות בעלה שהעיד במשפט מטעם התביעה; ובבדיקת פוליגרף שנערכה לפלונית מטעם הסנגוריה הציבורית ביום 5.9.2011, במסגרתה יצאה דוברת אמת.

ביום 28.7.2013, החליטה הנשיאה מ' נאור לדחות את הבקשה הראשונה למשפט חוזר (מ"ח 434/13), בקובעה כי בנסיבות העניין אין כל הצדקה לשקול מחדש את עדותה של פלונית. בבחינת הגרסה החדשה כשלעצמה, ואף לצד הראיות שעליהן התבססה הרשעתו של המבקש, הגיע בית משפט זה לכלל מסקנה, כי לגופו של עניין, עדותה של פלונית חסרה את "משקל הסגולי" הנדרש, ואין בה כוח לשנות את תוצאות המשפט. אשר לטענות המבקש בדבר מחדלי החקירה שבעטיים נגרם לו עיוות דין – נקבע כי דיין להידחות, משום שאין בכוחו של מי ממחדלי החקירה, ואף לא בהצטברם יחד, כדי לסייע למבקש להצביע על חפותו.

עתה מונחת לפניי בקשה נוספת למשפט חוזר.

הבקשה הנוכחית למשפט חוזר

5. בקשתו הנוכחית של המבקש, אשר הוגשה לבית משפט זה ביום 6.12.2017, מושתת על שתי עילות: קיומן של ראיות חדשות ועיוות דין בשל מחדלי חקירה. בפתח דבריו עמד המבקש על גרסתו לפיה מעולם לא היה ביחידות עם המתלוננת בדירתה של פלונית, מעולם לא קבע עמה מפגשים בדירתה של פלונית, ומעולם לא ביצע בה את עבירות המין בהן הורשע. המבקש חזר והדגיש את חשיבות העדתה של פלונית, ואת הקושי לתאר את קיומם של האירועים והמעשים המיניים המיוחסים לו בלעדי עדה זו. הספק המרכזי בהרשעתו, כך לטענת המבקש, סובב סביב אי הבאתה של פלונית לעדות, על אף שזו הוגדרה כעדה מהותית על-ידי הערכאות השונות.

בהמשך, עורך המבקש בהרחבה ניתוח חוזר של הגרסה החדשה של פלונית – לפיה חקירתה נגבתה תחת איומים ולחצים של החוקר ויסבורד, תוך שימוש בתרגילי חקירה של "בידוי ראיות". לטענת המבקש, "התרומה בבקשה דנא", לעומת הבקשה הראשונה למשפט חוזר, נוגעת בעיקרה לפסק הדין שניתן בע"פ 2326/11 פלוני נ' מדינת ישראל (15.3.2012) (להלן: עניין פלוני), ולבדיקת פוליגרף שבוצעה למבקש ביום 14.11.2013. בפסק הדין בעניין פלוני, אשר בגדרו החליט בית משפט זה לזכות את המערער מחמת הספק, הודה החוקר ויסבורד כי הוא הציג בפניו ראיות בדויות כ"תרגיל חקירה". לטענת המבקש, דברים אלה מלמדים על דפוס קבוע של החוקר ויסבורד, המציג ראיות כוזבות לנחקריו כ"תרגיל חקירה" על מנת להוציא מהם הודעה, כפי שעשה למבקש ולפלונית. עוד נטען, כי העובדה שהחוקר ויסבורד אישר בחקירתו הנגדית כי הציג למבקש ראיה וטענה כוזבת – לפיה פלונית הודתה בפניו שהמבקש טיפל גם בה טיפול מיוחד (שעה שבאותה עת פלונית טרם נחקרה) – אף היא מחזקת את גרסתה החדשה של פלונית. לפיכך סבור המבקש, כי ממצאי פסק הדין בעניין פלוני, בשילוב הגרסה החדשה של פלונית – יש בהם משום הצדקה לקיים משפט חוזר בגדרו תישמע עדותה של פלונית.

אשר לבדיקת הפוליגרף, הבהיר המבקש כי הוא נמצא דובר אמת. צוין, בהקשר זה, כי המבקש נשאל שתי שאלות עליהן השיב בשלילה: האם אי פעם נגע בכף ידו בגופה של המתלוננת? והאם אי פעם החדיר את אצבעו לאבר מינה של המתלוננת? המבקש נמצא דובר אמת בתשובותיו לשתי השאלות, ובלשון מומחה הפוליגרף "לא נמצאו סימנים לאמירת שקר... הנבדק ענה תשובות אמת לשאלות הרלוונטיות שנשאל". לטענת המבקש, תוצאות בדיקתו, אשר

מתיישבות עם תוצאות בדיקת הפוליוגרף שבוצעה לפלוגית, אף הן מצדיקות בחינה מחודשת של טענותיו לעריכת משפט חוזר.

בהמשך בקשתו, חוזר המבקש על טענותיו בנוגע לאמינותה של המתלוננת, ולספקות העולים מעדותה של המתלוננת, ובדבר ממצאי המהימנות שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית, והעדר חיזוקים ממשיים לגרסתה. לבסוף מפרט המבקש שוב את מחדלי חקירה, אשר לגישתו מנעו את בירור האמת.

עמדת המשיבה

6. לעמדת המשיבה, עיקר טענותיו של המבקש בבקשה הנוכחית הן חזרה על טענותיו בבקשה הראשונה למשפט חוזר. המשיבה סבורה, כי במצב דברים זה ובהינתן הוראת סעיף 8 לתקנות בתי המשפט (סדרי דין במשפט חוזר), התשי"ז - 1957 (להלן: תקנות סדרי דין במשפט חוזר), לא היה מקום לשוב ולהגיש בקשה נוספת למשפט חוזר, ודי בכך כדי לדחות את הבקשה. מעבר לכך נטען, כי מרבית הטענות אשר ממילא חוזרות על עצמן הן טענות ערעוריות מובהקות אשר נבחנו, הוכרעו ונדחו על-ידי בית משפט זה.

בהתייחס לראיה החדשה בדמות פסק הדין בעניין פלוני - אשר לשיטתו של המבקש מעידה על דפוס פעולה פסול של החוקר ויסבורד - טוענת המשיבה כי לא זו בלבד שאין בה כל ממש, אלא שהרשעתו של המבקש כלל לא התבססה על הודעתה של פלוגית במשטרה, ועל כן היא אינה יכולה לשנות את תוצאות ההליך בעניינו של המבקש. מעבר לזה הודגש כי פסק הדין בעניין פלוני ניתן כבר ביום 15.3.2012, כאשר המבקש אינו נותן הסבר מניח את הדעת לעובדה שחלפו כשש שנים מיום פרסומו ועד להגשת בקשתו הנוכחית. מדובר בשיהוי ניכר, התומך אף הוא בדחיית הבקשה. כך גם באשר לבדיקת הפוליוגרף - אשר ממילא אינה קבילה בהליך פלילי - שנערכה למבקש ביום 14.11.2013, קרי: לפני למעלה מארבע שנים.

דין והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשה הנוספת למשפט חוזר על כל צרופותיה, ובתגובת המדינה - הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה הנוספת למשפט חוזר להידחות. גם כאן טענותיו של המבקש אינן מבססות בעניינו מתן הוראה לקיומו של משפט חוזר בהתאם לעילות הקבועות בסעיף 31(א) לחוק בתי משפט, כפי שיפורט להלן.

הסמכות להורות על עריכתו של משפט חוזר מעוגנת בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט. בבסיס הסמכות עומד הצורך לאזן בין שני עקרונות מרכזיים: מחד גיסא - ערך חשיפת האמת ומניעת הרשעות שווא, ומאידך גיסא - עיקרון סופיות הדיון והרציונל שעומד בבסיסו (ראו: מ"ח 1632/16 עובדיה שלום נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (7.9.2017)). אין מדובר באיזון תיאורטי בלבד בין עקרונות-על אלא יש לבחון בקפידה את נסיבות המקרה הקונקרטי, ואת טיב הטענות המועלות בבקשה למשפט חוזר (ראו: מ"ח 6869/13 משה קצב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (19.5.2014)). לשם יצירת אותו איזון קבע המחוקק ארבע עילות המנויות בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט, אשר רק בהתקיים אחת מהן תינתן הרשות לעריכת משפט חוזר. נקבע, כי על המבקש לקיים משפט חוזר להניח תשתית ראייתית איתנה וממשית

בדבר קיומה של אחת מארבע עילות (ראו: מ"ח 390/19 אדריאן שוורץ נ' מדינת ישראל (31.12.2019)).

הנה כי כן, נקודת המוצא היא כי משפט חוזר הינו הליך חריג וייחודי, אשר בקשות לקיימו מאושרות באופן מצומצם ובמשורה. המסגרת הדינית של משפט חוזר איננה משמשת במה לטיעון חוזר וודאי לא לערעור נוסף. בעניין זה, נאמר כי "אין המדובר בהליך נוסף של ערעור על פסק הדין, בו תינתן למבקש 'הזדמנות נוספת' לטוות גרסה שונה או משופרת, אלא 'בהליך חריג שבחריגים, השמור למקרים בודדים'" (ראו: מ"ח 3523/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה יב (1.1.2017)). כאשר עסקין בבקשה נוספת למשפט חוזר, ייטה האיזון אף ביתר שאת לטובת סופיות הדין (מ"ח 8314/16 עטאללה נ' מדינת ישראל, פסקה י"א (7.11.16)). ברוח זו קובעת תקנה 8 לתקנת סדרי הדין במשפט חוזר קובעת: "סירב נשיא בית המשפט העליון להורות על משפט חוזר, לא תוגש בקשה נוספת או אחרת בשל עילה ששימשה יסוד לבקשה שסירבו לה". תכליתה של הוראה זו היא למנוע את הגשתן של בקשות חוזרות ונשנות, אשר נעדרות כל חידוש ורק ממחזרות נימוקים, ששימשו כבר יסוד לבקשה למשפט חוזר קודמת שהוכרעה (ראו: מ"ח 5568/09 סביחי נ' מדינת ישראל (31.08.2011); מ"ח 3766/16 פלוני נ' מדינת ישראל (13.09.2016); מ"ח 9721/16 ירון קרן נ' מדינת ישראל (26.3.2017); מ"ח 8579/17 יגאל שגיא נ' מדינת ישראל (20.6.2019)).

8. במקרה דנא, הורשע המבקש בדין, ערעור שהוגש על הרשעתו נדחה. הבקשה הראשונה למשפט חוזר נדחתה אף היא. כעת נדרש בית משפט זה לבקשה נוספת למשפט חוזר המושתתת על אותן עילות עליהן התבססה הבקשה הקודמת: קיומן של ראיות חדשות, ועיוות דין בשל מחדלי חקירה. אקדים ואומר, כי בבקשה הנוכחית למשפט חוזר, לא הצליח המבקש להניח תשתית ראייתית ממשית להתקיימותה של אף לא אחת מן העילות הנ"ל, ואף לא הצביע על כל חידוש של ממש ביחס לבקשה הראשונה למשפט חוזר. דומה כי המבקש לא השלים עם הרשעתו, ואין מדובר אלא בניסיון נוסף להעלות טענות הנושאות אופי ערעורי, או כאלה הנוגעות לממצאי מהימנות שכבר נדונו והוכרעו בעבר. טענותיו של המבקש הנוגעות לאי הבאתה של פלונית לעדות, למהימנותה של המתלוננת ועדותה, ולמחדלי חקירה – נטענו, חלקן כלשונו, בבקשה הראשונה למשפט חוזר, ונדחו לגופן, והמבקש לא הראה מדוע יש לקבלן כעת. כך גם נדונה בהרחבה טענת המבקש בדבר הגרסה החדשה של פלונית, ונדחתה. נקבע כי בנסיבות העניין לא נמצאה כל הצדקה לשקול מחדש את עדותה של העדה הפוטנציאלית פלונית, שכן אין לגרסה החדשה של פלונית את המשקל הסגולי העשוי להביא לשינוי תוצאת המשפט. "החידוש" העולה לכאורה בבקשה הנוכחית מתייחס לפסק הדין בעניין פלוני, אשר ממצאיו בשילוב גרסתה החדשה של פלונית, כך לטענת המבקש, מהווים ראיה חדשה בעלת פוטנציאל משמעותי לשינוי תוצאות המשפט בעניינו, בהתאם לסעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט.

9. כידוע, הנטל המוטל על המבקש לקיים משפט חוזר בעניינו בשל ראיות חדשות הינו נטל כבד (ראו: מ"ח 6023/18 פלוני נ' מדינת ישראל (30.6.2019)). לא די בהצגת ראיות נוספות כלשהן כדי לבסס עילה לעריכת משפט חוזר. הלכה היא כי על המבקש להצביע על ראיות או עובדות שיש בהן "אמינות לכאורה", ושיהיה בהן, או בהשתלבותן עם החומר שהובא בפני בית המשפט, פוטנציאל לשינוי תוצאות המשפט. כמו כן, הראיות הנוספות צריכות להיות בעלות "משקל סגולי", אם באופן עצמאי, ואם בהצטרפותן לראיות על פיהן הורשע המבקש, אשר יש בו כדי להביא לשינוי תוצאות המשפט. בפסיקה, חזרה ונשנתה הדרישה בדבר "מסה קריטית" של ראיות ועובדות, אשר עשויות להטות את הכף לטובת המבקש (ראו: מ"ח 2847/05 אחרר נ' מדינת ישראל (29.7.2007); מ"ח 73/14 נביל נ' מדינת ישראל (27.1.2014); מ"ח 5336/14 סיסו נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (21.1.2015)). הדגש הוא באפשרות של הראיות החדשות להביא לשינוי תוצאות המשפט.

המבקש טוען, כאמור, כי פסק הדין בעניין פלוני מלמד על דפוס פעולה של החוקר ויסבורד, לפיו הוא נוהג

להטיח נתונים שקריים בנחקריו כ"תרגיל חקירה", על מנת להוציא מהם הודעה כפי שנהג כלפי פלונית והמבקש. לטענת המבקש, פסק הדין בעניין פלוני מהווה ראיה חדשה בעלת פוטנציאל לשינוי תוצאות המשפט בעניינו, שכן ראיה זו מחזקת את הגרסה החדשה של פלונית, ומלמדת כי ההודעה שמסרה פלונית במשטרה ניתנה שלא כדין והיא אינה אמת.

בדיקה פרטנית של נסיבות המקרה מובילה למסקנה שאין מקום לקבל את טענת המבקש. עניין פלוני הוא ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, בגדרו הורשע המערער ברוב דעות בביצוע עבירות של מעשה סדום כלפי בנו החורג, ונגזרו עליו שבע שנות מאסר בפועל ופיצוי למתלונן. באותו מקרה החוקר ויסבורד היה החוקר הראשון שטיפל בתלונה של המתלונן, והוא חקר את המתלונן, את המערער ואת האם. אכן החוקר ויסבורד העיד כי ביצע על המערער תרגיל חקירה, עת סיפר לו שהוזמן התיק הרפואי של המתלונן מבית הספר באוקראינה, ושם כתוב שהמתלונן סבל מדימומים בפי הטבעת, על אף שהדבר לא היה אמת. החוקר ויסבורד לא סיים את הטיפול בתיק מאחר שיצא לקורס, ועל כן הועבר התיק לטיפול של החוקרת מיכל רז. מעיון הלוח וחזור בפסק הדין בעניין פלוני - בגדרו הוחלט לזכות את המערער מחמת הספק - עולה כי בית המשפט זה לא נקט אמירה שיפוטית בדבר מהלך חקירתי זה, או כל קביעה כי מדובר בתרגיל חקירה פסול, או כל קביעה שלילית אחרת בדבר התנהלותו של החוקר ויסבורד. עוד עולה, כי זיכוי של המערער אינו קשור לנסיבות גביית ההודעות במשטרה על-ידי החוקר ויסבורד, אלא לקשיים ראייתיים המקימים ספק לגבי המעשים המיניים בישראל שיוחסו למערער בכתב האישום: טווח הגילאים בו בוצעו העבירות, האפשרות לפיה מסכת ההתעללות הנטענת נפסקה בטרם עלתה המשפחה ארצה כך שחלה על מעשים אלה התיישנות, מהימנותה של האם, מצבו הנפשי של המתלונן, משקל עדותה של העובדת הסוציאלית אליה הופנה המתלונן לטיפול, וההתרשמות מהמערער (פסקה 81 לפסק הדין).

הנה כי כן, זיכוי של המערער בפסק הדין בעניין פלוני אינו פועל יוצא של "תרגיל חקירה" פסול שביצע החוקר ויסבורד במערער, ואין כל קשר בין אותו מקרה לבין עניינו של המבקש. לא זו אף זו, הרשעתו של המבקש ממילא כלל אינה התבססה על הודעתה של פלונית במשטרה. לפיכך, אין ב"ראיה החדשה" כשלעצמה, או בשילוב הגרסה החדשה של פלונית, או לצד מכלול הראיות שעליהן התבססה הרשעתו של המבקש, כל פוטנציאל להביא לשינוי תוצאת ההליך הפלילי בעניינו של המבקש. לסיכום נקודה זו, אין צורך במסגרת זו להביע עמדה בשאלה האם ובאיזה מידה ראוי לבקר את אופן חקירת ויסבורד בשני המקרים. די לומר - כפי שכבר נאמר בהחלטת הנשיאה מ' נאור לדחות את הבקשה הראשונה למשפט חוזר - כי עדות פלונית אינה עומדת במרכז הרשעת המבקש בתיק מושא הבקשה, ואף אינה בעלת משקל. כך עולה מהכרעת הדין, מפסק הדין בערעור, ומההחלטה בבקשה הראשונה למשפט חוזר - אשר נדרשו למשקל של פלונית גם מפני שלא העידה במשפט, מאחר שלא הוזמנה על-ידי אף אחד מהצדדים. הנושא הוכרע איפוא.

10. אשר לבדיקת הפולגירף שנערכה למבקש, הרי שאין בה כדי להצדיק היעדרות לבקשה לעריכת משפט חוזר. כפי שהדגישה הנשיאה מ' נאור בהחלטה בבקשה הראשונה למשפט חוזר: "בשיטתנו המשפטית אין תוצאות בדיקת פולגירף מהוות ראיה קבילה או עובדה, אלא אמצעי חקירה בלבד... בדיקת פולגירף אינה יכולה לשמש עילה למשפט חוזר". על רקע העדר עילה, ניתן לציין את השיהוי הניכר בהגשת הבקשה. זאת שכן פסק הדין בעניין פלוני, עליו תולה המבקש את יהבו, ניתן כבר ביום 15.3.2012. כאמור, יש לדחות אף את טענות המבקש בדבר קיומו של עיוות דין בהרשעתו, שכן טענות אלו, שימשו כעילה כבר בבקשה הראשונה למשפט חוזר שנדחתה. על כן, הרשעתו של המבקש - יסודה בדין, ולא בעיוות דין.

בהינתן האמור לעיל, טענות המבקש באשר לקיומן של ראיות חדשות מהווה לטעמי מעין "מקצה שיפורים ללא שיפור" לטענותיו אשר נדונו ונדחו כולן הן בבית המשפט המחוזי, והן פעמיים בבית משפט זה, ואין בהן משום הצדקה להורות על קיומו של משפט חוזר. המבקש לא הצביע על כל חידוש בבקשתו הנוכחית ביחס לבקשה הראשונה למשפט חוזר, שיש בו להביא לתוצאה אחרת, ואף לא הוכיח כי קיים חשש ממשי לעיוות דין בהרשעתו.

סוף דבר

11. לנוכח כל האמור, הבקשה הנוספת למשפט חוזר - נדחית.

ניתנה היום, ה' באלול התש"ף (25.8.2020).

ש ו פ ט
